

Joulun sanoma.

Joulu, juhlista jaloin, muistuttaa ihmisiä siitä, että valo kerran voittaa pimeyden, totuus valheen, veljesrakkaus itsekkyyden ja vihan.

Mutta ennen kaikkea se muistuttaa totuuden etsijöitä siitä, että Kristus kerran on syntynyt heidän sieluissaan, mystillinen Kristus, joka on kirkkaasti loistava aurinko sielun pimeydessä, totuuden ja rakkauden pyhä henki itsekkään personallisuuden intohimojen takana.

Sentähden jokainen totuuden etsijä kysyy sydämessään: milloinka se päivä koittaa? Milloin Kristus minun sielussani syntyy?

Ja meistä totuuden etsijöistä, teosofeista ja mystikoista, tuntuu semmoinen asia niin kaukaiselta, sillä Kristus on täydellisyuden elämänpuu ja meillä, ei ole tietoa muusta kuin omien heikkouksiemme rististä!

Kuitenkin on meillä jossain sielussamme kuin aavistus siitä, ettei sen päivän tarvitsisi olla niin kaukaisessa tulevaisuudessa, ja viisaat, kokeneet opettajat väittävät, että ihmisinä osaamme jouduttaa tuon merkillisen päivän nousua.

Kuinka tämä on ymmärrettävissä? Onko meillä heikkoudessamme ja epätäydellisyydessämme niin suuri valta jumalallisen elämän yli, että saatamme ikäänkuin pakottaa sitä noudattamaan tahtoaamme, — voimmeko me vapaalla tahdollamme määrätä, koska Kristuksen tulee meissä syntyä?

Ei, pois se. Ei meillä ole mitään valtaa jumalallisen elämän yli. Sen omasta tahdosta riippuu, että se meissä syntyy; ellei Kristus tahdo, olemme voimattomat. Jumalan »armo» on tosiasia, jota jokainen »uudestisyntynyt» saa kokea.

Mikä sitten on tämän pulmallisen arvoituksen ratkaisu?

Sen yksinkertainen ja loogillinen ratkaisu on siinä, *että Kristus aina tahtoo*; Jumalan rakastava sylin on aina avoinna, hänen ylitsevuotava armonsa ei koskaan lopu. Ihmiselämästä lainatulla vertauskuvana on sanottu, että Kristus on ylkä, joka odottaa morsiantaan, ihmisen sielua.

Kysymys ei ole siitä, tahtooko Jumala vai ei, eikä edes siitä, koska Jumala tahtoo. Kysymys on yksinomaan siitä, tahdommeko me ja koska me tahdomme. Meidän Herramme ja Mestariimme on aina valmis. Mutta olemmeko me? Jos olisimme valmiit, ei meidän tarvitsisi hetkeäkään turhaan odottaa. Aurinko aina paistaa, mutta meidän taivaamme on pilvissä.

Olemme kuin neitsyet, jotka saivat käskyn odottaa ylkäänsä ja menivät ulos häntä vastaan. Mutta olemmeko tyhmiä vai olemmeko älykkäitä? Onko meillä öljyä lampussamme? Palaako tahdon tuli meidän sielussamme?

Ymmärtäkäämme siis, että asia todella riippuu meistä ajan suhteen. Olemme henkiolentoja mekin, ikuisen elämän perillisiä, eikä Jumalakaan meitä pakota. Jos oikein käsitämme, on Kristuksen syntymä meissä Jumalan vapaan armon osoitus ja samalla oman inhimillisen vapautemme todistus ja sinetti.

Näin ollen emme hämmästy, että Jeesus neuvoi meitä »valvomaan ja rukoilemaan». Itse emme kykene arvostelemaan, koska olemme valmiit, taivaallista ylkää vastaanottamaan, — sentähden emme koskaan saa heittäytyä itsevanhurskauden, itsekylläisyyden tai itserakkauden petolliseen laiskuuteen. Silmämme on aina oleva auki näkemään, kätemme aina valmis hankkimaan, mitä meiltä puuttuu.

Toisin sanoen: meidän tulee valmistaa itseämme, meidän tulee karkoittaa pilvet sielumme taivaalta, meidän tulee ylläpitää puhtauden Vesta-tulta sydämemme alttarilla.

Nyt kun vanha vuosi pian loppuu ja uusi taas alkaa, tehkäämme tili menneisyytemme kanssa. Menneisyys elää muistissa, mutta on fyysillisenä todellisuutena kuollut. Kuolkaamme mekin pois menneisyytemme erehdyksistä, että voisimme syntyä uudestaan Kristuksen hyveissä. Sillä kuinka uusi elämä voisi meissä syntyä, elleimme vanhasta kuole pois?

Semmoinen on joulun jokavuotinen sanoma.

Pekka Ervast.